

**BINNENGEKOMEN
TEAM POSTBEHANDELING EN
ARCHIVERING
D.D. 23 mei 2025
No. 2025.01839
Portefeuillehouder: Hoenderkamp
Team: Beleid Sociale Zekerheid**

Aan het college van burgemeester en wethouders van Maastricht
Postbus 1992
6201 BZ MAASTRICHT

Maastricht, 23 mei 2025

Betreft: Schriftelijke vragen SP over de noodkreet van het Rode Kruis inzake voedselonzeekerheid en verdiepende armoede in Nederland

Geacht college,

"Als het zo doorgaat, vragen wij ons af of wij de voedselhulp ooit wel kunnen afbouwen. De problemen groeien, in plaats van dat zij kleiner worden"

We lezen in diverse media, onder andere via de [NOS](#), dat er ook in ons land Nederland helaas nog steeds voedselhulp nodig is van het Rode Kruis. Wat als een unicum en als tijdelijk bedoeld begon tijdens de coronatijd, blijkt dat nu na vijf jaren nog steeds standaard nodig te zijn.

Sterker: als gevolg van de steeds maar stijgende inflatie kloppen steeds meer mensen aan voor boodschappenkaarten. "De armoede verdiept zich", "de intensiteit loopt op", ziet directeur Harm Goossens van het Rode Kruis. De situatie is niet verbeterd, integendeel toenemende armoede doet steeds meer mensen een beroep op de organisatie. We hebben het over meer dan 450.000 mensen in Nederland die voedselnood ervaren. Jaarlijks wordt er inmiddels 6,5 miljoen euro besteed aan digitale boodschappenkaarten van €21,50 per week, bedoeld om mensen tijdelijk te ondersteunen. Daarnaast ontvangen 30.000 ouders via scholen een kaart om hun kinderen van een lunch of extra maaltijd te voorzien.

Deze vorm van hulp heeft de traditionele voedselpakketten vervangen, omdat boodschappenkaarten mensen de vrijheid geven om zelf producten te kiezen – wat volgens het Rode Kruis bijdraagt aan hun waardigheid. Het zou tijdelijke hulp moeten zijn, maar dat lukt niet. De vraag naar hulp blijkt groter dan het aanbod. Veel mensen die in aanmerking komen voor gemeentelijke hulp of toeslagen maken hier geen gebruik van, bijvoorbeeld door wantrouwen richting de overheid (mede veroorzaakt door het toeslagenschandaal), schaamte of het als te ingewikkeld ervaren van de procedures.

De problematiek raakt steeds bredere groepen, zoals werkende alleenstaande ouders met schulden en Oost-Europese arbeidsmigranten zonder vangnet. De hulp wordt veelal via wijkcentra en buurtinitiatieven verspreid, omdat deze partijen dicht bij de mensen staan dan de gemeenten. Het Rode Kruis streeft ernaar dat gezinnen de boodschappenkaarten slechts drie tot zes maanden nodig hebben, maar in de praktijk lukt dat vaak niet.

Nogmaals, uit onderzoek blijkt nu dus dat in Nederland meer dan 450.000 mensen voedselnood ervaren, maar ondanks deze cijfers blijft structurele actie vanuit de overheid uit. Het Rode Kruis maakt zich zorgen over de toekomst: als de situatie niet verandert, vreest de organisatie dat afbouw van de voedselhulp niet mogelijk zal zijn.

De oproep aan de nationale en lokale overheid is duidelijk: kom met structurele oplossingen, want de problemen nemen toe in plaats van af. Pleisters plakken help niet!

De SP heeft daarom de volgende vragen voor uw college:

1. Hoeveel inwoners van Maastricht maken momenteel gebruik van voedselhulp via het Rode Kruis, en hoe heeft dit aantal zich de afgelopen jaren ontwikkeld?
2. Kan het college iets zeggen over de demo- en geografische kenmerken van deze groep mensen?
3. Op welke manier wordt in Maastricht gebruikgemaakt van hier bedoelde digitale boodschappenkaarten als vorm van voedselhulp?
4. Worden er bepaalde voorwaarden gesteld aan de voedselhulp via het Rode Kruis en hoe verhoudt een en ander zich tot de reguliere voedselbank Stichting Voedselbank Maastricht?
5. Werkt de gemeente actief samen met het Rode Kruis en andere organisaties om mensen in voedselnood te bereiken en te ondersteunen? Zo ja, hoe ziet die samenwerking eruit? Zo nee, waarom niet?
6. Zijn er aanvullende gemeentelijke maatregelen of voorzieningen beschikbaar voor inwoners die kampen met voedselonzekerheid en wordt daar proactief mee samen gewerkt? Zo ja, hoe ziet die samenwerking eruit? Zo nee, waarom niet?
7. Herkent het college de signalen van wantrouwen, schaamte of onduidelijkheid over gemeentelijke regelingen, zoals genoemd door het Rode Kruis? Zo ja, hoe probeert de gemeente deze drempels te verlagen?
8. In hoeverre maakt de gemeente gebruik van wijkcentra, buurtnetwerken of andere laagdrempelige structuren om kwetsbare inwoners te bereiken?
9. Hoe beoordeelt het college de rol van de gemeente in het tegengaan van voedselnood op de lange termijn? Wordt er gewerkt aan structurele oplossingen om de afhankelijkheid van noodhulp zoals die van het Rode Kruis terug te dringen? Zo ja, kunt u daar voorbeelden van geven? Zo nee, waarom niet?

Hoogachtend,

Jack van Gelooven
Fractievoorzitter SP Maastricht